

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐστὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κὶ ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κὶ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐὼν ἔρωμας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἰσορροπία — μονὸν μὴ φορῶ δὲ βγαίνει
κὶ ἔσαν ἔγω ἐπινοῶσα — κὶ ἔπειτα μοὶ καταβαίνει.
Συνδροματὰς δὲ ἔχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχωμαι.
καὶ ἐστὼν Ἀθῆναι τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλην — ἔγωγος νῆμα κὶ ἔντροπον.
Συνδρομὰ γὰρ κατὰ χρόνον — ἔγωκα φράγματα εἶναι μόνο.

γὰρ τὰ ἔνα ἕως μέρη — ἔγωκα φράγματα καὶ ἑσὸ χερσ.
Κὶ ἓνα φύλλον ἐν κρητῆ — εἰναι ἀνεπὶρομηθη.
κὶ ἔσπερος τὸν καρπὸν δὲν δίδει — τὰ τὸν σῶμα μαῦρο φῆει.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐπί.
Γὰρ τὴ σῆρα καὶ τὴ μαῦρα — κατὰ οὐλο μὴ δεκάρα

Ἐννάτη τοῦ Γενάρου κὶ εἰκοστὴ,
κανεῖς δὲν ἔξερε ποῦθε νὰ πιαστῆ.

Τετρακόσια πενήντα κὶ ἑννέα,
τῆς Βουλῆς ξαναρχίζουσι τὰ νέα.

Ἄπαρτία δυνατὴ κὶ ὁ καθεὶς χειροκροτεῖ.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερός ἀλήθεια...
μὴ τὰ δικά του χέρια χωρὶς καμμιά βοήθεια
τὴν ἔκαν' ἐπὶ τίλους κὶ αὐτὴ τὴν ἀπαρτία
κὶ ἰσφάλισε τὸ στόμα τοῦ κάθε φαμαρῶνου,
ποῦλεγε πῶς ὁ Λόρδος θὰ ρίψῃ ὀτὴ νηστεία,
κὶ ἔτριξαν τὰ σινιάδια τοῦ δοξασιμένου Ἰθρόνου.

Ἐφρούαζε καὶ πάλι ὁ θαυμαστός Μογγόλος...
ὀτὸ πῶδι κὶ ὁ μουρλούκης τῆς Μαυρίδας Μαίγας ὀτόλος
γιὰ καθεμιά τοῦ Λόρδου Βουλευτικῆ φανάνα...
ἔς πάρη καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ νησιὰ παγάνια
καὶ φέρτε ὀτὴν Ἀθήνα τὰ προσφιλῆ καθώνια
κὶ ἔς πῆσουσι κέρη τῶν καὶ μερικὰ κανόνια.

Ἐρχονται... νάτους... φθάνουν... ψυχὴ μου ὀτὰ Πατήσια!...
χῦστε μὴ τὸ φραγὲ ρουσεφίτια καὶ μακίσιμα,
μὴ γιούλια ρανέτι τους καὶ κάτασπρα ζαμπάκια,
βάλτε τους νὰ ζαπλώσουσι ἀπάνω σὲ μπαμπάκια,
φιλά καὶ χάδρα σ' ἔλους, δώστε κὶ αὐτὸ κὶ ἔκεινο,
καὶ φέρτε μου μασιτίλο τὰ πόδια των νὰ πλύνω.

Ἀφήσατε τὰ σκίρτια καὶ τὰ πολλὰ τερτίπια...
τίποτο μικρὸ φαρμάκι ὡς σήμερα δὲν ἦπια...
ἔγω κοτ'ζαμ Μυλλόρους νὰ σὰς παρακαλῶ
καὶ χέρια καὶ ποδιάρια νὰ σὰς καταφιλῶ;

ἔγνατσια ἔμπροστὰ σας νὰ φῶω καρυδιὰς
κὶ ἄβρεκταῖς καὶ βρεγμαῖναις ἐφιλήσα ποδιὰς.

Εἶναι ἔντροπὴ μεγάλη κανένας νὰ μὴ ἔντροπεται
ἐταν σκυφτὸ ἔμπροστὰ σας τὸν Πρόεδρὸ σας βλίετα.
Μὴ ἔξεῖς οὐκ ἀφήξεις καὶ πονηριάς καὶ ὀδλους
μ' ἐφίφατε ὀτ' ἀλήθεια, ποῦ τρεῖς ἀνάθεμα σας...
ἔλατε τίλους πάντων κὶ ὑπόχωμαι πρὸς ἔλους
μὴ ὀτὴς Ραβὺ τὸ φύλλον νὰ ὀπτε τόνωκα σας.

Ἄς ἔδω ὀτὴ στρουγγα μῆσα τὸ κάθε μου ἀγρίμι
καὶ μὴ τὰ μούτρ' ἔς πῆση ἀπάνω ὀτὸ ψεφῆμι.
Φάτε καὶ πῆτε πάλι ὀτὰ πέντε Βιλαίτια
νὰ γίνη ἀπαρτία, νὰ πάψουσι τὰ σελκίτια.
Ὄλα γιὰ σὰς... καὶ ὀτόλοι καὶ θῆσαι καὶ τιμαί,
ὀλα γιὰ σὰς, κωθώνια, καὶ τίποτα γιὰ μὴ.

Τὸ Καίσαρος τὸν τίτλον γιὰ σὰς τὸν παρὴγοῦναια
κὶ ἔγνια σκιάθος ἔλων κὶ ἄλύπτητα ἐπιῶσια,
ἐφῶτσια τυρλοῦς σας, λεπρούς σας ἐκαθάρσιμα,
εἰς τόσουσι καταδικουσι τὴν φυλακὴν ἔγκροισα,
καὶ τρέψετε, κωθώνια, κὶ ἔλλα πολλὰ νὰ λαχέτε
καὶ μὴ μὴ κάνετ' ἔτσι ποῦ κακὸ χρόνον ἔχγετε.

'Ελάτε τὰ Ταμεία καλά νὰ τὰ σκάρωσωμα,
ντακάπο τὴν Ἑλλάδα νὰ τὴν ἐκθερλώσωμα,
ἴλατε γιὰ τοῦ κράτους τὰ χρέη νὰ μιλῶσωμα
κι' ὅ,τι μὰς ἔχει μείνει νὰ τὸ ξεκοκκιάσωμα,
ἴλατε, χαιδεύμεινε, ἀλλοῶς—πὲρ ντίο σάντο—
μαζί μ' ἄς κι' ἐμένα θὰ βγάλωμα 'σὸ ἱκαντό.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς τσοπάνης...
ὅπως τὰ καταφέρνει δὲν ξέρεις τί νὰ κάνης.
'Εγχαΐψε τὸν ἕνα, 'σὸν ἄλλον ἰγονάτισε,
καὶ σοῦα σὰν καὶ πρῶτα τὴν στρουγγα του ἐκράτησε,
καὶ τᾶχασε ὁ κόσμος μὲ τὴ φιλοπατρία του
κι' ἄλλος βωμὸς καινούριος ἰστίθη 'στὴ λατρεία του.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς γαλίσης...
μαζί του κἄτι πάντα μασσῆς καὶ ξερογλείφεις,
κι' ἦθε σὰν πρὶν ἡ στρουγγα νὰ ζῶη τὸ παρών
κι' ἰδῆάστῃσαν ρουσεφτία σὰν ραβδὸς 'Αδρών,
καὶ τώρα ὁ καθέννας τὰ δακτυλά του γλείφει
ποῦ λὲς ἐκμὲ πὼς τρώει τῆς ὄρας καταίρι.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς καθ' ὅλα
καὶ μὲ τὰ χαμηλά του καὶ τὰ ψηλά φακόλα,
κι' ὅποιος γι' αὐτὸν παιᾶνας καὶ θούρια δὲν ψάλλει
κι' ὅποιος κακὸ γιὰ τοῦτον μιλῆση καὶ λαλήση,
κακὸ σπυρὶ καὶ μαῦρο 'στὴ γλώσσα του νὰ βγάλῃ
καὶ τῆς οὐρας γαϊδάρου τὴν ρίζα νὰ φιλήση.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος κι' ἐφτάψυχο γατί,
μ' ὄλους τὰ καταφέρνει καὶ μὴ 'ρωτῆς γιατί,
κι' ἐνὸς θαρρεῖ πὼς ἴσως τὰ πένταλα τινάζῃ
κι' ἄρρωστος καὶ μουφλοῦζης 'Ἢλι Λαμὰ φωνάζῃ,
τὸν βλέπει, μωρὸ φὸς μου, πὼς πρὸ πολὺ ψηλόνει
κι' ἀπάνω σὲ βαλβίδα καινούρια σκαρφαλόνει.

Ἄυρα μου 'Εσπερία παρθενικὴ κι' ἀθήα
πέτα, παρακαλῶ σε, 'στούς δανειστὰς τὰ ζῆα,
καὶ πῆς πὼς ντούρος στίκει ὁ Λόρδος σὰν κολώνα.
Ὦν παῖδες εὐλογεῖτε,
παππάδες ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερφούτε εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

'Πῆς τους νὰ μὴ γουρλῶουν γιὰ τὸν παρὰ τὸ μάτι,
δὲν ἄλασε ὁ κόσμος, ὑπομονὴ κομμάτι,
κι' ἂς μὴ παρασκοτίζουν τὴν Ἐξοχότητά του,
ἦν στρουγγα λατρεύτω,
Ἄλλῃ καμαρώντω,
λαὸς ὑπερφούτω τὰ τόσα θαύματά του.

'Πῆς τους γιὰ τὸν παρὰ των πὼς ἴσως κἄτι γένη,
μὲ διαμαρτυρήσεις πὼς τίποτα δὲν βγαίνει,
πὼς εὐχαριστημένοι θὰ μείνουν κατὰ πάντα
κι' ἂς πᾶψουν τὸν γιγαρί των.
καὶ ὁἰκοῦ 'ἑπαρί τον
τὸν ἕνα ποῦ θὰ πᾶρη τοῖς ἱκανὸν τριάντα.

'Πῆς τους πὼς ὁ Μπουρλότος τὴν στρουγγα του συναΐει,
κι' ἂν γιὰ τὴν ἀπαρτία μὲ βογγητὸ στεναῆρη
μὰ δὲν ξεγαῆ τὰ χρέη καὶ τὰ καθήκοντά του,
Ὦν ταμπουράς ἰννεῖτω,
πᾶς Φράγκος προσκυνεῖτω,
Θρόνος ὑπογραφεῖτω τὰ διατάγματά του.

'Πῆς τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουν σὰν Ἑβραῖοι,
τὸν Λόρδο πὼς σκοτίζουν κι' ἄλλα μεγάλα χρέη
καὶ τώρα διορίζει 'Εβρούρος καὶ Τελῶνας,
Ὦν Βουλὴ χαίρειτω,
Ἄλλῃ συγχωρεῖτω,
λαὸς κακκρωσάτω εἰς πάντος τοὺς αἰῶνας.

'Πῆς τους πὼς τὸν παρὰ των κανεῖς δὲν θὰ τοὺς κλέψῃ,
πὼς κἄτι θὰ τσιμπήσουν ἀπ' ὅ,τι περισσέψη
κι' ἴσως αὐτὸ γενναῖο ν' ἀνταμπεθῶν βραβεῖο
οὐς ἡ Βουλὴ πτωσάτω,
λαὸς φασκλισάτω,
Μυλλόρδος δὲ καὶ Θρόνος ἔχτω διά βίου.

Μὰ πῆς τους τίλος πάντων τὴν καθαρὴ ἀλήθεια,
ἡ καφσαπαρτίας πὼς εἶναι κολοκίθια,
πὼς πάντες εἰς ὄνυχον ἰσώθημεν γαμψῶν,
κι' ἡ στρουγγα σκορπιζέτω,
λαὸς ἀλαλαζέτω,
καὶ πρῆς 'στὴν ἀπαρτία καὶ κόκκαλο Σαμψῶν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν τὴν ἔχει, Φασουλῆ ;
Φ.— Οὐ ! καὶ τὴν παρῆχει...
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κακὴ δουλειὰ τῆς τρέχει.
'Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐφώναξε 'σὸ κόμμα :
«προσέλθετε κι' ἐρ' ἀμαξῶν κι' ἐρ' ἵππων κι' ἐπὶ κάρων
κι' ἂν μπλοκνέιτζα δυνατὴ ἄς ἐρίξει 'σὸ στρώμα
τὸν κρᾶββατὸν ἄς ἔρατε κι' ἴλατε ἄρον ἄρον.»

Κι' ἀλαλαγμὸς καὶ κινήσις καὶ φασαρία τόση
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο πὼς ἦσαν ὡς διακόσιοι,
ἀλλ' ὕστερα 'μετρήθησαν κι' ἰσθῆκαν ἑκατὸ
καὶ πανηγύρι ἔγινε καὶ γλῆντι δυνατὸ.
Καρτόσις πάνι κι' ἔρχονται, κλητήρες, ἀμαξάδες,
σκουντζαῖς καὶ ταυλαπάτῃμα τοῦ καθένου διαβάτη,
κι' εἰ Βουλευταὶ σκεπάζονται μὲ σάλμα καὶ μπεσάδες.